

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 07.10.2019 по 11.10.2019

2019/35

Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція).
Назва:	CASE OF KORNEYEVA v. RUSSIA (Application no. 72051/17)
Зміст:	<p>В червні 2017 року заявниця К. була присутня в парку м. Санкт-Петербурга, де мала місце акція протесту, однак, зі слів заявниці, вона не брала участі в цьому заході.</p> <p>Поліція затримала демонстрантів, включаючи К., в результаті чого її було доставлено до відділку поліції.</p> <p>К. було звинувачено у вчиненні правопорушень, передбачених двома різними статтями Кодексу про адміністративні правопорушення у зв'язку з акцією протесту. Її було звільнено наступного дня.</p> <p>Три дні потому суддя районного суду розглянув дві справи проти К. по черзі, в порядку окремих судових засідань, по одному для кожної статті обвинувачення. К. була присутня на судових засіданнях разом зі своїм адвокатом.</p> <p>У кожній зі справ суддя відмовив у задоволенні клопотання сторони захисту про присутність прокурора для підтримки обвинувачення в судових засіданнях, і за результатами розгляду справ ухвалив два окремих рішення стосовно К.</p> <p>Одним з рішень К. було визнано винною у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого частиною 1 статті 19.3 Кодексу про адміністративні правопорушення, – непокорі законному розпорядженню працівника правоохоронного органу припинити свою участь у незаконній акції протесту та призначено покарання у виді штрафу в розмірі 500 російських рублів.</p> <p>Іншим рішенням суду К. було визнано винною у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого частиною 5 статті 20.2 Кодексу про адміністративні правопорушення, – невиконання нею обов'язку, передбаченого Законом «Про публічні заходи», виконати розпорядження поліції (в цьому випадку – припинити участь в акції протесту. За це правопорушення заявниці було призначено покарання у виді 10 000 російських рублів.</p> <p>К. оскаржила рішення судів, вказуючи на те, що її було двічі притягнуто до відповідальності за одне й те ж правопорушення, і клопотала, щоб працівників поліції, які надали свої письмові свідчення, було викликано до суду для допиту.</p> <p>Спочатку суддя апеляційного суду розглянув одну апеляційну скаргу К.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	<p>та підтримав рішення суду першої інстанції, яке в подальшому набуло законної сили.</p> <p>В іншому провадженні суддя розглянув другу апеляцію К. і відхилив її, вказавши, що в матеріалах справи достатньо доказів для того, щоб підтримати рішення суду першої інстанції, а тому викликати працівників поліції для допиту не є необхідним.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо вимоги об'єктивної неупередженості.</p> <p>Порушення статті 4 Протоколу № 7 до Конвенції (право не бути притягненим до суду або покараним двічі).</p>
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF TALATOV v. RUSSIA (Application no. 11008/04)
Зміст:	<p>Заявник Т. народився в 1963 році, проживає в м. Мінеральні Води.</p> <p>8 травня 2003 року Індустріальний районний суд засудив Т. за вимагання з обтяжуючими обставинами та призначив покарання у виді п'яти років позбавлення волі.</p> <p>Кримінальне провадження стосовно Т. провадилось у формі закритого судового засідання з невідомих причин.</p> <p>Т. та його захисники скаржились, що підстави для проведення закритого судового розгляду у справі заявника були відсутні.</p> <p>16 вересня 2003 року Хабаровський обласний суд підтримав засудження Т. в порядку апеляції. Окрім цього, обласним судом не було надано жодного обґрунтування для проведення закритого судового розгляду, а відповідна скарга сторони захисту не згадувалася взагалі.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку з обмеженням доступу громадськості до справи заявника.
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата)

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Назва:	CASE OF NADTOKA v. RUSSIA (No. 2) (Application no. 29097/08)
Зміст:	<p>Заявниця Н. – журналістка, і на час подій, що мали місце у справі, обіймала посаду головного редактора місцевої газети «Частная лавочка», з обсягом тиражу в 2500 екземплярів.</p> <p>29 березня 2007 року в цій газеті було опубліковано інтерв'ю заявниці з Н.К. – лідером козацького руху «Всевелике Військо Донське», з назвою «Ми не ті козаки, які займаються базарами». Інтерв'ю також містило декілька уривків критики на адресу А. В., тодішнього мера м. Новочеркаська та його оточення.</p> <p>3 квітня 2007 року А.В. порушив провадження про дифамацію проти заявниці, редакції газети та Н. К.</p> <p>У своєму позові до суду А.В. вимагав, щоб деякі заяви, які містились в інтерв'ю від 29 березня 2007 року, були визнані такими, що не відповідають дійсності та підривають його честь та ділову репутацію, і вимагав, щоб кожен із відповідачів сплатив йому 100 000 російських рублів як компенсацію моральної шкоди. Окрім цього, А. В. вимагав опублікування в газеті спростування оспорюваних частин інтерв'ю.</p> <p>15 серпня 2007 року Новочеркаський міський суд частково задовольнив позов А. В.</p> <p>Суд частково відхилив вимоги про спростування окремих тверджень інтерв'ю і встановив, що інші твердження, які стосуються конфіскації майна та порушення правил відчуження земельних ділянок, завдали шкоди честі та діловій репутації А. В. як представника влади.</p> <p>Суд також підкреслив, що мер був «відомою людиною в місті».</p> <p>Посилаючись на положення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів), заявниця стверджувала, що, визнаючи її винною, суди не дотрималися необхідного балансу між правом мера на захист репутації та її журналістською свободою висвітлювати події, які мають суспільне значення.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MANELYUK AND OTHERS v. RUSSIA (Applications nos. 40442/07 and 3 others – see appended list)

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Зміст:	<p>Стосовно кожного із заявників працівники поліції проводили негласні слідчі дії у формі слідчого експерименту, на підставі статей 7 та 8 Закону «Про оперативно-розшукову діяльність» від 12 серпня 1995 року. Ці слідчі дії призвели до їх засудження за торгівлю наркотичними речовинами (заяви № 40442/07, 6327/09 та 56679/11) та одержання неправомірної вигоди/хабарництва (заява № 21248/09). Заявники не погоджувалися зі своїм засудженням і стверджували, що поліція підбурювала їх до вчинення злочину.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>ЄСПЛ постановив, що Манелюк та Ніколаєв втратили статус потерпілих у зв'язку із їх скаргою на «агента провокатора», а тому порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у цьому відношенні не було.</p> <p>Постановив, що Крилов зберігає свій статус «потерпілого» для цілей статті 34 Конвенції (право на індивідуальну заяву) щодо його скарги про «агента провокатора» за пунктом 1 статті 6 Конвенції, та відхиляє заперечення Уряду.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції щодо Крилова.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції щодо Конопленко.</p>
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF FEDULOV v. RUSSIA</u> (Application no. 53068/08)
Зміст:	<p>Справа стосувалась скарги заявника Ф. на нездатність органів влади забезпечити його безоплатними ліками, на які він мав право у зв'язку із лікуванням онкологічного захворювання.</p> <p>У Ф. було діагностовано онкологічне захворювання у 2007 році. Було встановлено, що заявник має право на безоплатні ліки, у його випадку «Бікалютамід», який був йому необхідний для лікування від восьми до дванадцяти місяців.</p> <p>Тим не менше, аптека, якій було доручено безоплатно надавати необхідні ліки, надала такі ліки лише один раз, оскільки в інших випадках вона не мала необхідних запасів «Бікалютаміду» в тих обсягах, які мали розповсюджуватись безоплатно. Адміністрація аптеки вказала, що у разі наявності препарату проінформує Ф. про його наявність. Водночас Ф. було повідомлено про можливість купівлі препарату за власний рахунок. Через необхідність лікування протягом наступних місяців Ф. сплатив за ліки 1400 євро.</p> <p>Ф. скаржився до органів влади та судів на відсутність безоплатних</p>

ліків і намагався компенсувати свої витрати на лікування, проте в лютому 2008 року районний суд повністю відхилив його позов. Суд встановив, що Фонд медичного страхування м. Санкт-Петербурга та Комітет охорони здоров'я м. Санкт-Петербурга зробили все, що від них вимагалось згідно з законом.

Зокрема, Фонд медичного страхування м. Санкт-Петербурга подавав запит до Федерального фонду медичного страхування (Федеральний Фонд) надати кошти на придбання ліків, проте Федеральний Фонд відхилив їх запит у 2007 році, оскільки федеральний бюджет для цих цілей вже було перевищено.

Посилаючись на положення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном), Ф. скаржився на факт того, що йому не було надано безоплатних ліків, на які він мав право згідно з законом, і що органи влади не змогли компенсувати його витрати після того, як він був змушений придбавати ліки за власний рахунок.

Розглянувши справу з урахуванням обставин заяв сторін та практики застосування Конвенції, ЄСПЛ дійшов такого висновку.

Не виникає спору між сторонами у справі в тому, що у чотирьох випадках з п'яти, заявник не зміг отримати ліки, що є необхідними для його лікування. Відповідно, заявник мав «законне очікування» в тому, що йому виплатять соціальну допомогу, а тому Суд дійшов висновку, що мало місце втручання у право заявника відповідно до статті 1 Першого протоколу до Конвенції. Залишається з'ясувати, чи було таке втручання виправданим (пункт 74 Рішення).

У цій справі ЄСПЛ зауважує, що, не дивлячись на те, що право заявника на соціальну допомогу ніколи не піддавалось сумніву, національні суди, по суті, узаконили відмову в наданні допомоги з посиланням на відсутність бюджетних коштів, спрямованих на забезпечення місцевою владою м. Санкт-Петербурга, безоплатними ліками жителів міста. Водночас вони не навели жодних положень закону, якими ставилося б отримання допомоги в залежність від будь-яких обмежень бюджетних асигнувань, що наділяло б дискреційними повноваженнями орган виконавчої влади надати або відмовити у наданні допомоги після досягнення ліміту використання виділених бюджетних коштів, або інших правових підстав, на основі яких можна було б дійти такого висновку. В наступних рішеннях національних судів, прийнятих щодо аналогічних вимог, чітко вказувалось, що наявна нормативно-правова база забезпечує надання необхідних ліків особам, які цього потребують, не лише безоплатно, а й без будь-яких обмежень, а встановлення ліміту конкретних ліків на особу або відсутність в достатньому обсязі бюджетних коштів, які передбачені для використання в конкретному регіоні, не може слугувати підставою

для відмови у наданні особам медичних препаратів, що є необхідними для їхнього життя (пункти 43, 76 Рішення).

Суд відзначає, що держава має широкі межі розсуду у здійсненні соціальної та економічної політики, включно з прийняттям законів у контексті змін політичного або економічного режиму, прийняття політики захисту державного бюджету або перерозподілу видатків державного бюджету і запровадження жорстких заходів економії в рамках економічної кризи. Це знову підтверджує те, що факт вступу особи до державної системи соціального захисту, яка надалі стала її частиною, не обов'язково означає те, що ця система не може бути змінена, або щодо умов здійснення соціальних виплат, або щодо їх розмірів. ЄСПЛ погодився із можливістю внесення змін до законодавства про соціальний захист, які можуть бути прийняті у відповідь на соціальні зміни та погляди на категорії осіб, які потребують соціальної допомоги, а також розвиток окремих індивідуальних ситуацій. В умовах сьогодення такі міркування грають важливу роль під час оцінки заяв про порушення права на соціальний захист, і вони, безсумнівно, надають державі широкі межі розсуду у раціоналізації їх систем соціального захисту (пункт 77 Рішення).

Однак ситуація в цій справі не була викликана будь-якими законодавчими змінами. Як було зазначено вище, право заявника на отримання соціальної допомоги не піддавалося сумніву, не стверджувалося, що він не виконав встановлених законом умов або соціальний статус заявника змінився чи змінились умови закону, в результаті чого він не міг виконати одну з них. Зокрема, важливим також є те, що соціальна допомога на отримання заявником ліків є необхідною для його лікування, а тому безперервне використання цієї допомоги мало вирішальне значення для життя заявника. За таких обставин Суд вважає, що відмову в наданні соціальної допомоги заявникові, який виконав передбачені законом вимоги, було неможливо передбачити, і вона є важко сумісною з принципом верховенства права (пункт 78 Рішення).

Суд нагадує, що Конвенція гарантує права і свободи, які є практичними та ефективними, а не теоретичними та ілюзорними. Ані побудова бюджетної системи держави, ані відсутність ресурсів державного бюджету не звільняє державу від виконання відповідних зобов'язань за Конвенцією. Договірні Сторони мають організувати свої правові системи таким чином, щоб компетентні органи влади могли виконувати покладені на них обов'язки (пункт 79 Рішення).

Підсумовуючи, Суд дійшов висновку, що відмова у наданні заявнику допомоги з причини відсутності коштів державного бюджету не ґрунтувалась на положеннях національного законодавства та була

	свавільною. Такий висновок визначає непотрібним визначення Судом того, чи було досягнуто справедливого балансу між вимогами захисту інтересів суспільства з одного боку та вимогами захисту особистих прав особи з другого. (пункт 80 Рішення).
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF MARTYNYUK v. RUSSIA (Application no. 13764/15)
Зміст:	<p>Справа стосувалась скарги заявника М. на несправедливість провадження, в ході якого його було визнано винним у вчиненні адміністративного правопорушення.</p> <p>М., політичного активіста та відеоблогера, близько 22 години 23 серпня 2014 року було затримано за підозрою у вчиненні дрібного хуліганства, передбаченого статтею 20.1 Кодексу про адміністративні правопорушення. Годину потому офіцер поліції Б. склав протокол про адміністративне правопорушення, передбачене згаданою вище статтею. Схоже, що офіцер поліції О. склав письмовий рапорт на ім'я свого керівника про вчинене М. правопорушення; свідки Ко. та Кол. також надали свої письмові свідчення.</p> <p>24 серпня 2014 року матеріали стосовно вчинення М. адміністративного правопорушення розглянув суд. Суддя заслухав аргументи М. та його захисника; М. не визнавав свою вину. Суддя також заслухав свідка сторони захисту З., подруги М., яка була присутня в залі судового засідання. Офіцер Б. також був присутній у судовому засіданні. Сторона захисту вимагала, щоб судовий розгляд було відкладено, та клопотала до суду про отримання копії відеозапису з вуличної камери спостереження, який, можливо, міг виправдати М. або прояснити певні факти пред'явленого обвинувачення. Таке клопотання не було задоволене.</p> <p>Цього ж дня суд своїм рішенням визнав М. винним та призначив покарання у виді десяти днів адміністративного арешту. Суд вказав, що вина М. підтверджується наявними доказами у справі, протоколом про адміністративне правопорушення, письмовими показаннями офіцерів поліції та свідків, а також протоколом про адміністративне</p>

	<p>затримання.</p> <p>М. почав відбувати покарання цього ж дня. Він доручив своєму адвокату подати апеляційну скаргу на судові рішення від 24 серпня 2014 року, що останній зробив 1 вересня 2014 року. Захисник також клопотав про виклик офіцерів Б. та О., свідків Ко. І Кол. до суду, та витребування відеозапису з вуличної камери спостереження.</p> <p>У невстановлену дату М. було звільнено.</p> <p>3 вересня 2014 року суд апеляційної інстанції провів судові слухання та повторно переглянув справу. М. та його захисник не були присутні під час цього судового розгляду. Оцінивши наявні матеріали у справі, суд апеляційної інстанції підтримав рішення суду від 24 серпня 2014 року, вказавши, що вина заявника була підтверджена «іншим доказовим матеріалом у справі».</p> <p>Посилаючись на пункт 1 статті 6 Конвенції, М. скаржився, що судовий розгляд про вчинення ним адміністративного правопорушення не був справедливим.</p> <p>М. також скаржився, що його право на оскарження відповідно до статті 2 Протоколу № 7 до Конвенції було підірвано, оскільки подана ним апеляція не мала «зупиняючої» дії щодо рішення, яке переглядалося.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p> <p>Порушення пункту 1 статті 2 Протоколу № 7 до Конвенції (право на оскарження у кримінальних справах).</p>
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF SOLCAN v. ROMANIA (Application no. 32074/14)
Зміст:	<p>Справа стосувалась відмови органів влади дозволити особі, яка перебувала в психіатричній установі, бути присутньою під час поховання її матері.</p> <p>У 2005 році заявниця С. вчинила вбивство у Франції.</p> <p>12 листопада 2007 року суд першої інстанції припинив кримінальне розслідування проти С. з тієї підстави, що вона вчинила злочин у стані обмеженої осудності.</p> <p>Медичні експерти діагностували у С. наявність параноїдальної шизофренії та дійшли висновку, що її дії були результатом параноїдального марення. Посилаючись на експертні висновки, суд визнав С. суспільно небезпечною у зв'язку із психічною хворобою</p>

	<p>та ухвалив рішення про поміщення її до психіатричної установи у Франції на невизначений період часу.</p> <p>У 2011 році С. подала клопотання про своє переведення до аналогічної психіатричної установи в Румунії, щоб бути ближче до матері.</p> <p>Рішенням Бухарестського апеляційного суду від 30 березня 2012 року було санкціоновано переведення С. до психіатричної установи в Румунії.</p> <p>11 квітня 2013 року мати С. померла.</p> <p>12 квітня 2013 року С. звернулась до районного суду з проханням надати дозвіл бути присутньою на похоронах своєї матері.</p> <p>23 травня 2013 року районний суд розглянув заяву С. та відмовив у її задоволенні.</p> <p>Суд вказав, що відповідно до статті 39 Закону «Про психічне здоров'я» обмеження свободи осіб із психічними хворобами є законним для захисту їх здоров'я та безпеки, а також для захисту інших осіб; зокрема, відповідно до статті 49 цього ж Закону установа була обрана таким чином, щоб пацієнт знаходився якомога ближче до дому.</p> <p>С. оскаржила відмову до апеляції, однак остаточним рішенням суду від 22 жовтня 2013 року її скаргу було відхилено, оскільки законодавством не було встановлено підстав, які б дозволяли перервати ув'язнення в психіатричній установі.</p> <p>Посилаючись на положення статті 8 Конвенції, С. скаржилась на відмову у наданні їй дозволу бути присутньою під час поховання своєї матері та на те, що судові рішення були прийняті вже після того, як поховання відбулось.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу приватного і сімейного життя).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>08/10/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF R. K. v. RUSSIA (Application no. 30261/17)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник Р. К. є громадянином Демократичної Республіки Конго, і відповідно до останньої наявної інформації знаходиться в центрі перебування затриманих іноземців у Московській області.</p> <p>Справа стосувалась скарги щодо того, що примусове видворення заявника до Демократичної Республіки Конго поставить Р. К. під загрозу жорстокого поводження або навіть смерті.</p>

	<p>Р. К. прибув з Демократичної Республіки Конго у 2015 році на підставі студентської візи. У 2016 році Р. К. подав заяву про надання йому тимчасового притулку, проте як органи міграційної влади, так і суди відмовили у задоволенні його заяв. Вони встановили, що Р. К. не надав жодних доказів того, що він був пов'язаний з опозиційними групами в Демократичній Республіці Конго, внаслідок чого мав би підстави побоюватись переслідувань та/або жорстокого поводження у випадку свого повернення до країни громадянства.</p> <p>Під час провадження у березні 2017 року Р. К. було затримано у зв'язку із закінченням строку дії його візи. Московський районний суд негайно розглянув справу Р. К. та констатував порушення ним міграційних правил. Суд вирішив, що Р. К. має утримуватись у центрі для тимчасового утримання іноземців, допоки його не буде видворено до Демократичної Республіки Конго.</p> <p>Видворення Р. К. було призупинено в квітні 2017 року за правилом 39 Регламенту Суду, за яким Російська Федерація не мала провадити його видворення до завершення провадження.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Було б відсутнім порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у випадку видворення заявника до Демократичної Республіки Конго.</p> <p>Порушення підпункту «f» пункту 1 та пункту 4 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).</p>
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF ZELIKHA MAGOMADOVA v. RUSSIA (Application no. 58724/14)
Зміст:	<p>Заявниця М. була одружена з М. Б. – офіцером поліції, який загинув під час виконання своїх службових обов'язків в червні 2016 року. У подружжя було шестеро дітей.</p> <p>М. стверджувала, що після того, як її чоловік загинув у 2006 році, його родичі чинили тиск на неї з метою заволодіння його будинком та державними пільгами, на які вона мала право.</p> <p>Така ситуація призвела до того, що в лютому 2010 року один з її свояків – І. Б., вдарив М. по голові та відвіз до будинку її матері в станиці Іщерській. Діти залишилися з родиною її загиблого чоловіка. З того часу вона не мала доступу до дітей.</p> <p>В подальшому було ініційовано три етапи судових проваджень щодо позбавлення батьківських прав М., заявником в яких вступав І. Б., призначений законним представником дітей у квітні 2010 року.</p>

	<p>Впродовж цих проваджень та двох виконавчих проваджень М. стверджувала, що вона бажала піклуватись про дітей. Зокрема, вона неодноразово інформувала суди, правоохоронні органи та державних виконавців про те, що вона налякана родичами її загиблого чоловіка, оскільки вони були ворожими до неї, погрожували і перешкоджали будь-яким контактам між нею та дітьми.</p> <p>Перша скарга І. Б. була відхилена судами в серпні 2010 року. Суд встановив, що немає доказів на підтвердження того, що його невістка М. нехтувала своїми батьківськими обов'язками або жорстоко поводитись із дітьми.</p> <p>Незважаючи на те, що рішенням суду було визначено місце проживання дітей разом із М., воно не було виконане, оскільки державний виконавець неодноразово відмовлявся розпочати процедуру примусового виконання.</p> <p>Провадження у справі про позбавлення батьківських прав у 2011 році було відновлено за нововиявленими обставинами: М. ймовірно бачили декілька разів в автомобілях з невідомими чоловіками, що, на думку суду, доводило те, що М. проживає разом із чоловіком, а значить веде «аморальний спосіб життя».</p> <p>Рішенням суду в січні 2012 року скарга І. Б. була знову відхилена через відсутність доказів. Однак, враховуючи те, що діти проживали з родичами загиблого чоловіка М. два роки, суди вирішили, що дітям варто продовжити проживати разом з І. Б., визначаючи на умовах домовленості питання контакту дітей з їхньою матір'ю. Ця частина судового рішення також не була виконана, незважаючи на скарги заявниці.</p> <p>В кінцевому підсумку під час третього етапу проваджень у 2013 році скарга І. Б. про позбавлення батьківських прав М. була задоволена. Суди встановили, що незважаючи на заходи, вжиті за рішенням суду у 2012 році для встановлення контакту, М. не змогла його встановити зі своїми дітьми, зокрема з двома старшими дочками, які на той час навчалися в медичній школі і більше не проживали разом зі своїми родичами по лінії загиблого батька, або надати дітям фінансову підтримку, а тому дійшли висновку, що М. уникала участі у вихованні своїх дітей.</p> <p>У своїй скарзі до ЄСПЛ М. зазначала, що рішення про позбавлення її батьківських прав ґрунтувалося на її нездатності налагодити контакт із дітьми, коли вона фактично стала жертвою продовжуваної та самовільної відмови їй у доступі до дітей.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу приватного і сімейного життя) у зв'язку з позбавленням заявниці батьківських прав.</p>

Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF ALMAŠI v. SERBIA (Application no. 21388/15)
Зміст:	Справа стосувалася ймовірного жорстокого поводження поліції із заявником та його скарги на засудження, яке ґрунтувалося на зізнаннях, наданих під тиском. Заявникові у вересні 2011 року було призначено покарання у виді одного року позбавлення волі після визнання його винним у незаконному перетині кордону та контрабанді людей, вчиненими за попередньою змовою. Впродовж національного провадження сторона захисту стверджувала, що заявник надав свої зізнання під час перебування під вартою після побиття працівником поліції, а показання свідка щодо вини заявника були недопустимими доказами, зокрема процедура впізнання ним заявника, і що призначений державою захисник для допиту поліцією заявника не був законним, а заявникові не було дозволено призначити власного адвоката. Конституційний Суд відхилив останню апеляцію заявника в березні 2015 року.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у її процесуальному аспекті. Відсутність порушення статті 3 Конвенції у матеріальному аспекті. Відсутність порушення пункту 1 та підпункту «с» пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF SZUROVE CZ v. HUNGARY (Application no. 15428/16)
Зміст:	Заявник є журналістом інтернет-порталу новин. 7 травня 2015 року заявник зконтактував з громадською соціальною організацією з метою висвітлити діяльність приймальних центрів для шукачів притулку та біженців. Його було проінформовано про те, що запит

	<p>на отримання такого дозволу має бути адресований до Офісу міграції та громадянства (Офіс). Запит заявника було відхилено пресцентром Офісу 12 травня 2015 року, який послався на необхідність захистити особисті права осіб, що перебувають в приймальному центрі.</p> <p>14 вересня 2015 року заявник повторно звернувся до Офісу із новим запитом про надання доступу до Дебреценського центру прийому для написання звіту про умови проживання осіб, які шукають притулку. Заявник вказав, що він бажає зробити декілька фотографій, але лише тих осіб, які попередньо нададуть згоду на це, та, якщо це необхідно, відбере письмові дозволи на фотозйомку. Проте цього ж дня Офіс відмовив у задоволенні запиту заявника, оскільки такі його дії будуть порушувати право на приватне життя та безпеку шукачів притулку. Зокрема, Офіс вказав, що більшість осіб, які перебували у приймальних центрах, мають побоювання бути переслідуваними, а тому таке висвітлення в засобах масової інформації може становити ризик для шукачів притулку у разі їх викриття.</p> <p>Заявник ініціював перегляд законності відмови Офісу, однак без успіху. Адміністративний суд визнав його позов неприйнятним, оскільки відмова не була адміністративним рішенням згідно з національним законодавством, а тому вона не може бути предметом судового перегляду.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>08/10/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF GRACE GATT v. MALTA <i>(Application no. 46466/16)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася дисциплінарного провадження щодо заявниці, в ході якого її було звільнено з посади офіцера поліції.</p> <p>Заявниця Г. була обвинувачена у 2001 році, а пізніше засуджена за вчинення шахрайства та збору коштів для свого серйозно хворого сина без попередньої згоди, а потім і у 2007 році за те, що вона як приватний слідчий без відповідної ліцензії поїхала до Сирії, щоб повернути викрадену дитину. Під час першого судового провадження Г. було встановлено випробувальний термін, а під час другого – призначено покарання у виді одного року позбавлення волі умовно.</p>

	<p>В січні 2006 року Г. була проінформована про те, що стосовно неї відкрито дисциплінарне провадження, оскільки: 1) її дії мали результатом негативний вплив на репутацію поліції; 2) Г. виїхала за кордон без дозволу Комісії з питань державної служби; 3) вона займалася приватною практикою без відповідного дозволу, що суперечить законодавству про державну службу; 4) взяла участь в телевізійній програмі без відповідного дозволу.</p> <p>Внутрішня рада поліції розглянула дисциплінарну справу щодо Г. та встановила наявність доказів, які підтверджують її вину. Висновок Внутрішньої ради поліції, яким рекомендовано звільнити Г., було направлено до Комісії з питань державної служби.</p> <p>У грудні 2006 року Прем'єр-міністр звільнив Г., це рішення негайно набуло законної сили.</p> <p>Г. ініціювала конституційне провадження, скаржачись на порушення її прав, зокрема порушення статті 6 Конвенції, оскільки орган, який розглядав дисциплінарну справу щодо неї, складався з підпорядкованих осіб Комісара поліції, а тому такий орган не був неупередженим. 14 липня 2015 року суд першої інстанції відхилив її скарги, а 12 лютого 2016 року Конституційний суд відхилив апеляцію Г. Суди вказали, що Г. займала посаду офіцера поліції, а тому вона не була захищена статтею 6 Конвенції.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>08/10/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF GAUCI AND OTHERS v. MALTA <i>(Application no. 57752/16)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники скаржились, що експропріація їхньої землі не була суспільно необхідною, натомість ця земля була передана третім особам, які, ймовірно, отримали від цього суттєвий прибуток. Заявники також скаржились, що їм не була сплачена відповідна компенсація за вилучення їхньої землі.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).</p>

Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF BALSAMO v. SAN MARINO <i>(Applications nos. 20319/17 and 21414/17)</i>
Зміст:	<p>Справа стосувалась конфіскації грошових активів в рамках провадження щодо легалізації грошових коштів, отриманих незаконним шляхом (відмивання).</p> <p>В липні 2011 року слідчий суддя Сан-Маріно наклав арешт на грошові активи в розмірі 1,9 мільйона євро на поточному рахунку, та на рахунок облігацій, який був відкритий першим заявником. Своє рішення слідчий суддя мотивував розслідуванням проти обох заявників та їхнього батька щодо легалізації грошових коштів, отриманих незаконним шляхом.</p> <p>У листопаді 2014 року заявників було визнано винними у відмиванні грошових коштів, отриманих незаконним шляхом, та накладено конфіскацію на арештовані грошові кошти. Суд мотивував своє рішення тим, що їхнього батька було засуджено в Італії за вчинення крадіжок та отримання викрадених товарів (такі незаконні дії призвели до отримання грошових коштів в розмірі 750 000 євро).</p> <p>Суд Сан-Маріно також вказав, що, враховуючи попередню судимість їхнього батька, не можна виключати факту того, що вся вилучена у заявників сума грошових коштів могла мати кримінальне походження. Суд не взяв до уваги аргументи заявників про те, що грошові кошти надійшли від законної діяльності – продажу нерухомості або сімейного бізнесу.</p> <p>В результаті розгляду справи у жовтні 2016 року суд апеляційної інстанції виправдав заявників у відмиванні грошових коштів у зв'язку з їх молодим віком та можливим незнанням про кримінальне походження коштів. Однак рішення про конфіскацію коштів було залишене в силі через їх явне кримінальне походження. Заявники подали заяви про перегляд справи в екстраординарному порядку, проте вони були відхилені в травні 2017 року.</p> <p>У своїй скарзі до Суду заявники стверджували, що конфіскація грошових коштів становила порушення їхніх прав, гарантованих статтею 1 Першого протоколу до Конвенції.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).

Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF MILOVANOVIĆ v. SERBIA (Application no. 56065/10)
Зміст:	<p>Справа стосувалася нездатності заявниці отримати опіку над своїми дітьми, незважаючи на судові рішення від 2003 року, які постановлені на її користь.</p> <p>У травні 1996 року у заявниці та її чоловіка М. народилося двоє дітей.</p> <p>У 2001 році заявниця покинула дім, в якому проживала, та переїхала разом із дітьми до будинку своїх батьків.</p> <p>У січні 2002 року, коли заявниця разом зі своїми дітьми поверталася з медичної установи, де проходила обстеження, М. перестрів їх на шляху додому, забрав дітей, і з того часу і до жовтня 2009 року систематично не дозволяв їй контактувати із дітьми, погрожуючи застосуванням насильства.</p> <p>В лютому 2003 року, заявниця отримала тимчасове рішення про одноособову опіку та передачу дітей протягом 24 годин; а остаточне рішення про одноособове опікунство вона отримала в жовтні 2005 року із заборонаю контакту дітей та М. протягом трьох місяців, щоб надати можливість заявниці відновити зв'язок зі своїми дітьми.</p> <p>Проте жодне з цих рішень виконане не було.</p> <p>Впродовж багатьох років, заявниця мала епізодичні контакти зі своїми дітьми, які зрештою вказали, що вони надають перевагу залишитись проживати разом зі своїм батьком та мати регулярні зустрічі з заявницею. Тим часом дітям виповнилось 18 років.</p> <p>За поданою в лютому 2009 року апеляцією Конституційний суд своїм рішенням від травня 2012 року встановив наявність порушення права заявниці на справедливий суд щодо надмірної тривалості виконавчого провадження остаточного рішення про опіку від жовтня 2005 року.</p> <p>Заявниця скаржилася, що сербські органи влади не спромоглися здійснити необхідні заходи для забезпечення виконання рішень про опіку над її дітьми, ухвалених на її користь, що призвело до того, що їй було відмовлено у контакті зі своїми дітьми, і їй не вдалося ефективно здійснювати опіку та свої батьківські права над дітьми з 2002 року.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо тривалості судового розгляду в Конституційному суді.</p> <p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу приватного і сімейного</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	життя) щодо невиконання тимчасового наказу про опіку та рішення суду.
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF MARGULEV v. RUSSIA (Application no. 15449/09)
Зміст:	<p>Заявник М. – голова неурядової організації, яка була створена для підтримки Царицинського комплексу 18 століття під м. Москвою.</p> <p>У жовтні 2007 року газета «Московський кореспондент» процитувала М. щодо критики реставраційних робіт комплексу, які фінансуються Московською міською радою. У статті було висунуто припущення, що реставраційні роботи вплинули на старий англійський ландшафтний сад на території комплексу. Ці припущення містили цитату М. про реставраційні роботи як «осквернення історичної пам'ятки».</p> <p>Міська рада звернулася до суду з позовом про дифамацію до редакції газети; М. було залучено до справи як третю особу. В липні 2008 року районний суд задовольнив позов міської ради, мотивуючи тим, що відповідач не надав достатніх доказів своїм твердженням.</p> <p>М. та редакція газети подали апеляцію, аргументуючи тим, що твердження М. були оціночними судженнями, які не можуть підтверджуватись доказами. Московський міський суд підтримав попереднє рішення суду у вересні 2008 року. Редакцію газети було зобов'язано сплатити за публікацію спростування тверджень в іншій газеті аналогічного розміру та тиражу.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF KAPUSTIN v. RUSSIA (Application no. 36801/09)
Зміст:	Заявник скаржився на порушення статей 5, 10 та 11 Конвенції за незаконне та невиправдане переривання його одиночної демонстрації проти правлячої партії; окрім цього, заявник стверджував,

	що його спочатку доставили до поліцейського відділку та утримували там без письмової фіксації протоколом затримання.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність). Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF NAKANI AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 10229/10 and 4 others – see appended list)</i>
Зміст:	<p>Заявники – громадяни Росії на час подій проживали в Республіці Чечня або Республіці Інгушетія чи інших регіонах Північного Кавказу. Вони є батьками осіб, які зникли безвісти після стверджуваного незаконного їх затримання військовими під час спеціальних операцій.</p> <p>Заявники не бачили своїх родичів з моменту ймовірного арешту. Їх місцезнаходження залишається невідомим.</p> <p>Заявники зверталися до правоохоронних органів із заявами про зникнення родичів, в результаті чого було відкрито кілька кримінальних проваджень. Розслідування тривали декілька років, однак вони не були результативними. Осіб, підозрюваних у причетності до зникнення родичів заявників, встановлено не було. Схоже, що розслідування цих обставин все ще триває.</p> <p>Короткий виклад фактів кожної із заяв, поданих до ЄСПЛ, наведено в додатку до рішення. Кожен опис ґрунтується на свідченнях, наданих заявниками або їхніми родичами та/або сусідами як до ЄСПЛ, так і до національних слідчих органів.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у матеріальному аспекті щодо родичів заявників – Georgiy Nakani, Magomed Rashidov, Khamzat Dzeytov, Ibragim Gazdiyev та Said Sigauri.</p> <p>Порушення статті 2 Конвенції у процесуальному аспекті щодо неспроможності провести ефективне розслідування обставин зникнення родичів заявників.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) стосовно заявників у справах Nakani (№ 10229/10), Gazdiyev (№ 46142/11) та Sigauri (№ 38378/12) щодо їхнього душевного страждання, спричиненого зникненням їхніх родичів та реакцією держави на їхні страждання.</p> <p>Порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) щодо незаконного ув'язнення родичів заявників.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового</p>

	захисту) у поєднанні зі статтею 3 Конвенції у справі Sigauri (№ 38378/12).
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF KHAKIMOVA AND OTHERS v. RUSSIA</u> <i>(Applications nos. 36875/11 and 4 others – see appended list)</i>
Зміст:	<p>Заявники – громадяни Росії на час подій проживали в Республіці Чечня. Вони є близькими родичами осіб, які зникли безвісти після стверджуваного незаконного їх затримання військовими під час спеціальних операцій. У кожній із заяв, об'єднаних у цій справі, події мали місце на території, яка перебувала під контролем військових сил Російської Федерації. Заявники не бачили своїх зниклих родичів після їх імовірного арешту. Їх місцезнаходження залишається невідомим.</p> <p>У кожній зі справ заявники зверталися до правоохоронних органів із заявами про зникнення родичів, в результаті чого було відкрито кілька кримінальних проваджень. Розслідування у кожній зі справ тривали декілька років, проте їх результативність не була достатньою. Заявники також зверталися до органів влади із заявами про отримання інформації про родичів та надання допомоги у їх пошуку, проте у відповідь отримали лише формальні відповіді або ж не отримали відповіді взагалі. В результаті таких «розслідувань» осіб, підозрюваних у причетності до зникнення родичів заявників, встановлено не було. Схоже, що розслідування цих обставин все ще триває.</p> <p>Короткий виклад фактів кожної із заяв, поданої до ЄСПЛ, наведено в додатку до рішення. Кожен опис ґрунтується на свідченнях, наданих заявниками або їхніми родичами та/або сусідами як до ЄСПЛ, так і до національних слідчих органів. Уряд не оспорував основних фактів у справах заявників, проте поставив під сумнів участь в операціях військових осіб.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у матеріальному аспекті щодо родичів заявників Saitaksi Umarov, Pasha Dedishev, Uvays Shairov, Alvi Dzhankhotov, Lema Chapanov, Aslan Chapanov та Akhyad Gerimov.</p> <p>Порушення статті 2 Конвенції у процесуальному аспекті щодо неспроможності провести ефективне розслідування обставин зникнення родичів заявників.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) стосовно заявників у справах Khakimova and Others (№ 36875/11), Chapanovy (№ 76566/11),</p>

	<p>Gerimovy (№ 8435/12) та Dzhankhotova and Dzhankhotov (№ 65054/11) щодо їхнього душевного страждання, спричиненого зникненням їхніх родичів та реакцією держави на їхні страждання.</p> <p>Порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) щодо незаконного ув'язнення родичів заявників у справах Khakimova and Others (№ 36875/11), Dzhankhotova and Dzhankhotov (№ 65054/11), Chapanovy (№ 76566/11) and Gerimovy (№ 8435/12).</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) у поєднанні зі статтею 2 Конвенції у справах Khakimova and Others (№ 36875/11), Dzhankhotova and Dzhankhotov (№ 65054/11), Chapanovy (№ 76566/11) and Gerimovy (№ 8435/12).</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції у поєднанні зі статтею 3 Конвенції у справах Khakimova and Others (№ 36875/11) and Chapanovy (№ 76566/11).</p> <p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном) у справах Chapanovy (№ 76566/11) and Gerimovy (№ 8435/12).</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції у поєднанні зі статтею 1 Першого протоколу до Конвенції у справі Chapanovy (№ 76566/11).</p>
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF VANYUKOVA v. RUSSIA (Application no. 22764/12)
Зміст:	Заявниця скаржилася на невиконання рішення суду від 11 лютого 2004 року, постановленого на її користь.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку з невиконанням рішення суду від 11 лютого 2004 року.
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF DENIS AND IRVINE v. BELGIUM (Applications nos. 62819/17, 63921/17)

Зміст:	Обидва заявники на цей час перебувають у в'язниці. У своїх скаргах до Суду вони вказували, що відмова бельгійських судів ухвалити рішення про їх звільнення була незаконною, оскільки вважали прийняття такого рішення (про звільнення) вимогою положень Закону від 5 травня 2014 року. Цим Законом, який набув чинності в жовтні 2016 року, передбачається, що обов'язкове ув'язнення може бути накладено лише у разі вчинення злочинів або серйозних правопорушень, у результаті яких було заподіяно тілесні ушкодження або шкоду психічному здоров'ю іншій особі. Перший заявник був ув'язнений за вчинення крадіжки, а другий – за замах на викрадення майна з проникненням. Вони подали заяви до бельгійських судів на основі згаданого вище Закону, проте суди відмовили в їх задоволенні. У своїх скаргах до Суду заявники стверджували, що їх продовжуване примусове ув'язнення з моменту вступу в силу зазначеного Закону суперечило положенням підпункту «е» пункту 1 та пункту 4 статті 5 Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність). Відсутність порушення пункту 4 статті 5 Конвенції.
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF L.P. AND CARVALHO v. PORTUGAL <i>(Applications nos. 24845/13, 49103/15)</i>
Зміст:	Заявниками в цій справі є два португальських юристи/адвокати – Л. П. та К. У 2008 році Л. П. звернувся до Вищої ради правосуддя (ВРП) зі скаргою на поведінку судді А. А. під час попереднього слухання, зазначивши також про деякі процесуальні порушення. Зокрема, Л. П. вказав, що він помітив «атмосферу великої дружби між суддею та адвокатом захисту». ВРП вирішила не вчиняти жодних заходів за скаргою Л. П. Надалі суддя А. А. подав скаргу про дифамацію проти Л. П., обґрунтовуючи скаргу посяганням на свою гідність та ділову репутацію. У 2012 році Лісабонський апеляційний суд зобов'язав Л. П. сплатити 5000 євро на користь судді А. А., встановивши, що звинувачення, зроблені проти нього, виходять за межі допустимої критики. Апеляційна скарга Л. П. була відхилена. У 2009 році дві особи ромського походження, інтереси яких

	<p>представляв адвокат К., подали скарги на суддю А. Ф. про дифамацію та расову дискримінацію щодо коментарів, зроблених суддею в судовому рішенні щодо цих осіб.</p> <p>Після того як справа була припинена прокурором, ті самі дві особи, яких представляв адвокат К., ініціювали провадження проти судді А. Ф. про дифамацію, вимагаючи компенсації 10 000 євро.</p> <p>Апеляційний суд визнав їхню скаргу необґрунтованою та відхилив її.</p> <p>У 2011 році суддя А. Ф. ініціювала цивільний позов проти К., аргументуючи тим, що йому як представникові було відомо про необґрунтованість скарги проти судді А. Ф.</p> <p>К. було зобов'язано сплатити 10 000 євро на користь судді та відсотки.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF URAZBAYEV v. RUSSIA (Applications nos. 13128/06)
Зміст:	Заявник скаржився, що його засудження ґрунтувалось на свідченнях його брата, наданих під час катування після свавільного затримання поліцією.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MUMANZHINOVA AND OTHERS v. RUSSIA (Applications nos. 724/18 and 8 others – see appended list)
Зміст:	Імена заявників, дати їх народження, дати подання та номери їхніх заяв, як і інша відповідна інформація, наведені в Додатку до цього рішення. <p>У різні дати російські органи влади ініціювали процедури видворення проти заявників, які були поміщені під варту в очікуванні процедури видворення.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) у справах Mumazhinova v. Russia, № 724/18, Mumazhinov v. Russia, № 736/18, Gaak v. Russia, № 13199/18, Gekkel v. Russia, № 13203/18, Imranov v. Russia, № 13206/18, Krivtsov v. Russia, № 13207/18 та Pak v. Russia, № 22258/18. Відсутність порушення пункту 1 статті 5 Конвенції у справах Glazatov v. Russia, № 13204/18 та Galitskiy v. Russia, № 22250/18. Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції у справах Gekkel v. Russia, № 13203/18 та Pak v. Russia, № 22258/18 щодо надмірної тривалості апеляційного перегляду окремих рішень про тримання під вартою.
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF R.R. AND A.R. v. RUSSIA (Applications nos. 67485/17 and 24014/18)
Зміст:	Заявники є уродженцями Таджикистану та Узбекистану. Ініціали заявників, дати їх народження, дати подання та номери їхніх заяв, як і інша відповідна інформація, наведені в Додатку до цього рішення. У різні дати заявників було звинувачено у своїх країнах у вчиненні злочинів з релігійних та політичних мотивів; рішення про їх досудове тримання під вартою були ухвалені заочно (in absentia); органи влади видали ордери про їх міжнародний розшук. В результаті російські органи влади ухвалили остаточні рішення про екстрадицію або видворення заявників, незважаючи на їхні постійні твердження про те, що у разі їх повернення вони можуть бути піддані поведженню, яке суперечить статті 3 Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	Мало б місце порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у разі видворення заявників до країн їх походження.
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF S.B. AND S.Z. v. RUSSIA (Applications nos. 65122/17 and 13280/18)
Зміст:	Обставини справи подібні за змістом до справи CASE OF R.R. AND A.R. v. RUSSIA (Applications nos. 67485/17 and 24014/18).

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у справі <i>S.B. v. Russia</i> , № 65122/17. Мало б місце порушення статті 3 Конвенції, якби заявник у справі <i>S.Z. v. Russia</i> , № 132801/8 був видворений до країни свого походження.
Дата прийняття:	08/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF S.C. CONTINENTAL HOTELS S.A. v. ROMANIA (Application no. 36407/12)
Зміст:	Компанія-заявник скаржилася на порушення свого права на мирне володіння майном, у зв'язку з відмовою держави надати компенсацію за експропрійоване майно.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	10/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	10/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF BATIASHVILI v. GEORGIA (Application no. 8284/07)
Зміст:	Справа стосувалася поміщення під варту заявника на час досудового слідства та стверджуваного порушення його права на презумпцію невинуватості у зв'язку з кримінальним провадженням проти нього з приводу надання нібито ним допомоги озброєній групі, що брала участь у заколоті. У липні 2006 року в Грузії виникла напруга у зв'язку з можливістю того, що озброєне угруповання в районі Кодорської ущелини, яка допомогла Уряду у боротьбі 1992 року проти сепаратистських сил в Абхазії, розпочне конфлікт із державою. Врешті-решт, влада взяла під контроль ущелину в кінці липня 2006 року в результаті майже безкровної поліцейської операції. Заявника було звинувачено у неповідомленні органів влади про потенційне втручання абхазських сепаратистів у конфлікт із державою включно з наданням допомоги та підтримки лідеру озброєних сил Кодорської ущелини – І. К. після перехоплення телефонних розмов між двома чоловікам.

	<p>Зокрема, з'явився запис однієї з розмов, який був відображений і на телебаченні, згідно з яким нібито заявник та І.К. обговорюють, окрім іншого, допомогу озброєній групі абхазьких сепаратистів. Заявник пізніше вказав, що І.К. відмовився від пропозиції, проте ця частина розмови була виключена з трансляції на телебаченні.</p> <p>Заявник перебував під вартою протягом чотирьох місяців в очікуванні суду, і його було визнано винним у 2007 році. У невстановлену дату заявника помилував Президент.</p> <p>Заявник подавав різні скарги щодо законності рішень про його досудове тримання під вартою, апеляційного перегляду та доступу до доказів.</p> <p>Окрім цього, заявник стверджував, що заяви членів парламенту та поширення в засобах масової інформації відредагованого запису його телефонної розмови порушили його право на презумпцію невинуватості.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Відсутність порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).</p> <p>Відсутність пункту 4 статті 5 Конвенції.</p> <p>Порушення пункту 2 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>
Дата прийняття:	10/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	10/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MATEVOSYAN v. ARMENIA (Application no. 61730/08)
Зміст:	<p>Під час виборчої кампанії на посаду Президента у Вірменії 2008 року заявник М. за відповідний період діяв як уповноважений помічника з виборів основного кандидата від опозиції – Тер-Петросяна та члена його центрального виборчого штабу.</p> <p>Відразу після оголошення попередніх результатів виборів, Тер-Петросян закликав своїх прихильників зібратися на площі Свободи в центрі Єревану, для того щоб висловити свій протест проти порушень, які мали місце в ході виборів, заявивши, що вибори не були вільними й справедливими.</p> <p>З 20 лютого 2008 року прихильники опозиційного кандидата проводили загальнонаціональні щоденні акції протесту, основним місцем проведення яких була площа Свободи та парк поряд з нею. Заявник був активним учасником мітингів, постійних демонстрацій та сидячих пікетувань.</p> <p>1 березня 2008 року, між 6 та 7 годиною ранку, сили поліції прибули</p>

на площу Свободи.

Уряд стверджував, що метою прибуття поліції була перевірка раніше отриманої інформації про те, що учасники мітингу мали зброю. Неозброєні правоохоронці прибули на площу Свободи, там демонстранти напали на працівників поліції, кидали каміння, «коктейлі Молотова» та металеві пруті, в результаті чого було поранено правоохоронців. Заявник заперечив твердження Уряду і зазначив, що мітинг був мирним і жоден із демонстрантів не був озброєним, а поліція застосувала надмірну силу для припинення мітингу.

Того ж дня було порушено кримінальне провадження, за яким Тер-Петросян і ряд інших опозиційних лідерів та активістів проводили незаконні демонстрації на площі Свободи й підбурювали інших осіб до непокорі законним розпорядженням правоохоронців припинити демонстрації.

Згідно з протоколом заявника було доставлено до поліцейського відділку о 8 годині 50 хвилин 1 березня 2008 року за підозрою у непокорі працівникові поліції.

Надалі заявникові було пред'явлено обвинувачення в рамках кримінальної справи про незаконні демонстрації, очолювані Тер-Петросяном та його прихильниками.

27 березня 2008 року щодо заявника були зняті попередні обвинувачення, та пред'явлено лише вчинення нападу на посадову особу. Заявник під час допиту вказував, що через подразнюючу дію сльозогінної речовини його дії були оцінені як незаконні. Пізніше заявник визнав свою вину у нападі на двох працівників поліції.

3 квітня 2008 року справа була передана до суду. Під час судового розгляду заявник відмовився від зізнавальних свідчень, наданих в ході досудового слідства, зазначивши, що він не нападав на працівників поліції, а вони самі надали неправдиві свідчення. Два ймовірно потерпілих працівники поліції були допитані в суді й підтвердили свої свідчення проти заявника. Заявник клопотав про допит ще двох свідків, які були з ним під час імовірного інциденту, проте його клопотання неодноразово були відхилені судом.

16 червня 2008 року суд першої інстанції визнав заявника винним за пред'явленим обвинуваченням і призначив покарання у вигляді трьох років позбавленні волі. Заявник подав апеляцію, зокрема, вказуючи на те, що суд першої інстанції відхилив його клопотання про допит свідків, і ґрунтував свій вирок лише на свідченнях «потерпілих» працівників поліції.

Суд апеляційної інстанції, а надалі касаційний суд відхилили скарги заявника.

Заявник, зокрема, скаржився, що йому не було забезпечено

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	справедливого суду, оскільки він був позбавлений можливості викликати та допитати свідків.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо несправедливості судового провадження проти заявника. Порушення статті 11 Конвенції (право на свободу зібрань та об'єднань).
Дата прийняття:	10/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	10/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF KATAN v. UKRAINE (Application no. 19397/10)
Зміст:	Заявниця скаржилася, що рішення суду від 31 січня 2009 року про взяття її під варту та від 5 лютого 2009 року про її досудове тримання під вартою були незаконними й не ґрунтувались на достатніх підставах. Крім того, зважаючи на пункт 3 статті 5 Конвенції, заявниця скаржилася на загальну тривалість її досудового тримання під вартою.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність). Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції.
Дата прийняття:	10/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	10/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF LOPAC AND OTHERS v. CROATIA (Applications nos. 7834/12 and 3 others)
Зміст:	Перший, другий і четвертий заявники скаржилися, що їхнє право на мирне володіння майном було порушено у зв'язку з рішеннями національних органів влади про обов'язок сплати ними податку на імпорт, які ґрунтувались на неправильному тлумаченні статті 5 Додатку С до Конвенції про тимчасове ввезення. Третій заявник скаржився, що його дії не містили в собі складу адміністративного правопорушення і що національні органи влади неправильно тлумачили статтю 5 Додатку С до Конвенції про тимчасове ввезення. <i>Проведення у справі першого заявника.</i>

	<p>8 травня 2001 року австрійські органи влади надали першому заявникові право постійного проживання.</p> <p>При в'їзді до Хорватії перший заявник з 1998 року декларував тимчасове ввезення судна у митних органах, яке є його власністю, з метою звільнення від сплати відповідних податків.</p> <p>Перший заявник також зробив це 17 липня 2004 року.</p> <p>Проте 29 березня 2005 року митна адміністрація порушила справу про адміністративне правопорушення проти першого заявника за ввіз судна в Хорватію без сплати відповідних податків. Під час адміністративного провадження, порушеного митною адміністрацією, рішенням від 13 червня 2005 року першого заявника було зобов'язано сплатити суми ввізного мита та встановлені законом відсотки. Було встановлено, що перший заявник не виконав умови, необхідні для звільнення від сплати митних податків, передбачених статтею 5 Додатку С до Конвенції про тимчасове ввезення. Оскарження першим заявником рішення до вищого адміністративного органу не надало позитивного результату.</p> <p>15 грудня 2006 року перший заявник сплатив суми несплаченого ввізного мита. Водночас він подав позов проти рішень адміністративних органів, який 31 липня 2008 року Адміністративний суд відхилив, та вказав, що зареєстрована адреса першого заявника була в Хорватії, і що він зареєстрований як платник податків також у Хорватії, і що не має значення те, що він має постійне місце проживання в Австрії.</p> <p>Між іншим, 29 травня 2007 року митна адміністрація припинила провадження проти першого заявника, оскільки встановила, що він виконав усі умови для звільнення від сплати відповідних податків, передбачені статтею 5 Додатком С до Конвенції про тимчасове ввезення.</p> <p>25 жовтня 2008 року перший заявник подав конституційну скаргу на рішення Адміністративного суду від 31 липня 2008 року, вказуючи на порушення своїх прав на справедливий суд, принципу рівності перед законом та свободу пересування. Зокрема, перший заявник вказував, що адміністративні органи та суд неправильно розтлумачили терміни, зазначені в статті 5 Додатку С Конвенції про тимчасове ввезення.</p> <p>Рішенням від 6 липня 2011 року Конституційний суд визнав скаргу першого заявника неприйнятною.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном) щодо першого, другого та четвертого заявників.</p> <p>Порушення статті 7 Конвенції (ніякого покарання без закону) щодо третього заявника.</p>

Дата прийняття:	10/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	10/10/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ZARĘBA v. POLAND (Application no. 59955/15)
Зміст:	Заявник скаржився на умови перебування під вартою та переповненість камер.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування).
Дата прийняття:	10/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	10/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF LEWIT v. AUSTRIA (Application no. 4782/18)
Зміст:	<p>Справа стосувалася скарги 96-річного заявника, який вижив під час Голокосту. Заявник зазначив, що праворадикальне періодичне видання принизило його честь і гідність і що суди не захистили його право на честь, гідність та ділову репутацію.</p> <p>Влітку 2015 року періодичний журнал опублікував статтю, в якій людей, які були ув'язнені й перебували в концтаборі Маутгаузен, автор охарактеризував як «масових убивць», «злочинців» та «чуму».</p> <p>Органи влади розпочали кримінальне провадження проти автора статті, але його зрештою було припинено. У випуску журналу за лютий 2016 року той самий автор повідомив про припинення кримінальних розслідувань щодо нього і повторно відтворив раніше висловлені твердження.</p> <p>Заявник і ще дев'ять осіб – колишніх в'язнів концтабору, яких було звільнено з концтабору у 1945 році, порушили позов проти редакції газети та автора згідно із законом про засоби масової інформації.</p> <p>Скаржники стверджували, що хоча їхні імена не були зазначені в статті, однак їх було ображено, заплямовано їхню честь і гідність. Вони підтвердили, що були жертвами національно-соціалістичного режиму і в'язнями через своє походження та релігійні переконання і звільнені після війни, а також що ніколи не вчиняли злочинно караних діянь.</p>

	<p>Регіональний кримінальний суд відхилив їхню скаргу, вказавши, що кількість звільнених із концтабору Маутгаузен становило близько 20 000 осіб у 1945 році, внаслідок чого скаржники не могли бути індивідуально занепокоєні та ображені твердженнями статті. Також було встановлено, що стаття не містила жодних наклепів у порівнянні зі статтею, опублікованою в 2015 році.</p> <p>Скаржники подавали апеляцію, однак попереднє рішення суду було залишено без змін.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	10/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	10/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF O.D. v. BULGARIA (Applications nos. 34016/18)
Зміст:	<p>У 2011 році заявник вступив до лав армії Сирії. Заявник був снайпером і мав навички управління ракетними системами. З матеріалів заяви вбачалося, що у 2012 році заявник дезертирував, приєднавшись до «Вільної Сирійської Армії» (повстанське угруповання) на 9 місяців.</p> <p>У 2013 році він залишив Сирію і відправився до Туреччини, де перебував три місяці. Надалі заявник поїхав до Болгарії, подав там два клопотання про надання притулку, та вони були відхилені.</p> <p>Цього ж року болгарські органи влади прийняли рішення про видворення заявника, стверджуючи, що він становить загрозу національній безпеці.</p> <p>Апеляції заявника були безуспішними.</p> <p>У 2018 році ЄСПЛ поінформував уряд Болгарії про те, що заявника не має бути видворено на час розгляду справи в Суді відповідно до Правила 39 Регламенту Суду.</p> <p>Того ж року посольство Сирії в Болгарії видало заявникові паспорт терміном дії два роки. На цей час заявник вважається таким, що незаконно проживає на території Болгарії.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Мало б місце порушення статті 2 Конвенції (право на життя) та статті 3 Конвенції (заборона катування) у разі видворення заявника до Сирії. Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) у поєднанні зі статтями 2 та 3 Конвенції.

Дата прийняття:	10/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	10/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF M. D. v. FRANCE (Applications no. 50376/13)
Зміст:	<p>Заявник скаржився, що був залишений національними органами влади в скрутному матеріальному становищі, хоча він був неповнолітнім, без супроводу дорослих, і йому не було надано жодного засобу правового захисту.</p> <p>Прибувши до Франції 23 вересня 2012 року, заявник – М. Д., уродженець Гвінеї, був негайно доставлений до приймальної «платформи» для шукачів притулку, вказавши, що він народився 15 жовтня 1996 року і був неповнолітнім. Надалі М. Д. було зроблено кістковий тест, який вказав, що йому було 19 років.</p> <p>28 вересня 2012 року на основі документів цивільно-правового стану, наданих М. Д., суддя вказав, що він є неповнолітнім та видав наказ про державну опіку.</p> <p>4 жовтня 2013 року суд апеляційної інстанції переглянув попереднє рішення суду за апеляцією, поданою головою Ради департаменту Атлантичної Луари, та скасував наказ про опіку. Суд вказав, що за відсутності достовірного документа про вік М. Д. немає достатніх доказів відхиляти результати кісткового тесту. Таким чином, суд дійшов висновку, що М. Д. є повнолітнім, а тому заходи опіки були скасовані.</p> <p>У листопаді 2013 року влада Гвінеї видала М. Д. паспорт із зазначенням дати народження 15 жовтня 1996 року. 31 липня 2014 року на основі даних паспорта, суддя встановив, що М. Д. був неповнолітнім і йому має бути надана освітня допомога до досягнення повноліття.</p> <p>В листопаді 2014 року М. Д. було видано тимчасовий дозвіл на проживання, а пізніше багаторічний дозвіл на проживання, що надавав йому право працювати.</p> <p>З 14 травня 2018 року М. Д. працює на підприємстві.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 3 Конвенції (заборона катування).

Дата прийняття:	10/10/2019
Дата набуття статусу остаточного:	10/01/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF LACOMBE v. FRANCE (Applications no. 23941/14)
Зміст:	<p>Справа стосувалась повернення дитини до її матері в Сполучені Штати Америки на підставі Конвенції про цивільно-правові аспекти міжнародного викрадення дітей.</p> <p>У квітні 1998 року заявник одружився з мексиканкою; від шлюбу у пари народилась дитина.</p> <p>В лютому 2004 року мати відвезла дитину до Сполучених Штатів Америки на два місяці, не повідомивши про це. Цього ж року пара розлучилась, і батьківська відповідальність була покладена на обох батьків; проте щодо заявника було прийнято рішення про проживання дитини разом з ним, а мати мала право на зустрічі з дитиною. В червні 2005 року матері було надано право проживати разом із дитиною, а заявникові – право на зустрічі.</p> <p>Перший розгляд провадження у справі про міжнародне викрадення було розпочато в 2005–2006 роках після виїзду заявника до Франції разом із дитиною. У рішенні від 19 жовтня 2006 року Marseilles tribunal de grande instance (Трибунал) встановив, що вивезення дитини було незаконним у значенні статті 3 Конвенції про цивільно-правові аспекти міжнародного викрадення дітей. Однак, у світлі порушеного кримінального провадження у Мексиці щодо вчинення спроби вбивства заявника, в якому підозрюваною була мати спільної дитини, Трибунал встановив, що існує серйозний ризик того, що повернення до матері може завдати дитині шкоди.</p> <p>Суд застосував пункт «b» статті 13 Конвенції про цивільно-правові аспекти міжнародного викрадення дітей і не прийняв рішення повертати дитину до його матері. Досягнувши домовленості з матір'ю, заявник погодився повернути їй опіку над дитиною.</p> <p>У квітні 2007 року суддя у сімейних справах Федерального окружного суду Мексики зняв із заявника батьківську опіку щодо дитини, оскільки є ризик того, що він може залишити країну.</p> <p>В жовтні 2007 року мати дитини покинула Мексику та поїхала до Сполучених Штатів Америки разом із дитиною. Мексиканські органи влади видали ордер на її арешт у зв'язку з викраденням дитини.</p> <p>Встановивши місце знаходження своєї дитини в Техасі, заявник отримав тимчасову опіку в техаських судах в очікуванні слухання</p>

	<p>в американському суді у справі про опіку по суті. Заявник не був присутнім на цьому слуханні; він спочатку забрав свого сина до Мексики, а потім повернувся з ним до Франції. Американська влада видала ордер на арешт заявника за викрадення дитини.</p> <p>Другий розгляд провадження у справі про викрадення дитини було відкрито у 2009–2010 роках. У жовтні 2009 року мати дитини звернулася до Центрального органу Сполучених Штатів Америки згідно з Гаазькою Конвенцією про повернення дітей із заявою про повернення дитини. У серпні 2010 року американські суди задовольнили її заяву про опіку над дитиною, і протягом цього ж періоду Марсельський трибунал постановив рішення про повернення дитини до матері в США. Заявник передав дитину матері, але подав апеляцію на це рішення. Апеляційний суд відмовив у задоволенні апеляційної скарги заявника, вказавши, що місце звичного проживання дитини було в Техасі і що мати не завдавала їй шкоди. Касаційна скарга заявника також була відхилена.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 8 Конвенції (право на повагу приватного і сімейного життя).

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 07.10.2019 по 11.10.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 35. – 34 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua

 @supremecourt_ua